

DE GEDACHTEWERELD VAN DE MENS EN DE WERKELIJKHEID

20 februari 1962

Wij moeten uitgaan van het standpunt dat deze dagen, wat ook door de feiten bewezen wordt, op de mensheid abnormale spanningen werden neergelegd.

Het karakter van deze spanningen, die naar ons inzien een teken zijn van de invloed van Aquarius samen met planetaire invloeden, zou misschien het best kunnen worden uitgedrukt als een groeiend verschil, een groeiende afstand tussen het innerlijke leven en denken van de mens en zijn uiterlijke werkelijkheid en mogelijkheden.

Wanneer wij trachten om het zuiver menselijk denken, uitgaande van een menselijk standpunt, te definiëren, zo vinden wij twee grote begrenzingspunten: angst en begeerte.

De angst kan in sommige gevallen worden tot een onredelijke angst, in welke gevallen zij impliceert een volledige overgave aan de instincten plus de oorzaak van de angst. Wij noemen haar dan panisch, of paniek.

In het begeren kennen wij verscheidene vormen die begeerte kunnen genoemd worden. Daar zijn allereerst de lijfelijke en zintuiglijke begeerten. Daarnaast echter vinden wij een reeks van mentale begeerten. Ook deze zijn van groot belang omdat zij voor de mens een doel bepalen.

In de gedachtegang van de doorsnee mens op aarde mag worden gesteld dat zijn doel wordt bepaald door zijn begeren, terwijl zijn stuwkracht grotendeels voortgebracht wordt vanuit angst.

Hier begin ik dan met een poging om dit menselijk denken te plaatsen tegen een achtergrond van een bestaande werkelijkheid. Het is mij bekend dat er veel wordt gesproken over Maya, over waan en begoocheling. Slechts weinigen schijnen zich te realiseren dat achter deze verschijnselen een werkelijkheid schuilgaat met vaste wetten, vaste normen en vaste waarden.

Toch moet dit gesteld worden, en wel om de volgende redenen. Indien begoocheling of Maya, zelf bestaand en zichzelf in stand houdend mag genoemd worden, moeten wij ook aannemen dat de juist denkende mens in staat is alle voor hem niet gewenste factoren uit deze begoocheling door eenvoudige ontkenning te elimineren. Het blijkt dat in dergelijke, het doen weg vallen van bepaalde verschijnselen mogelijk is, soms langs mentale of geestelijke weg. Er blijven echter altijd verschijnselen die men niet kan beheersen, verschijnselen die vaak volledig strijdig zijn met het hopen, het denken van de mensheid. Verschijnselen anderzijds, die niets te maken hebben met de stuwkracht die uitgaat van de angst. Deze verschijnselen mogen wij dan toch wel werkelijk noemen, zeker als wij ze zien als uitgaande van een vaste reeks van ontwikkelingen, gebonden aan vaste regels, maatstaven en wetten.

Deze werkelijkheid is niet enkel materieel, maar breidt zich uit over verscheidene gebieden, die men geestelijk pleegt te noemen. Het totaal van deze werkelijke verschijnselen zal ik voortaan Kosmische realiteit of Goddelijke werkelijkheid noemen.

Uitgaande van een werkelijkheid samen met een daarvan gescheiden gedachteleven, gebaseerd op de vele mogelijke schakeringen tussen angst en begeren kom ik allereerst tot de conclusie dat het denken van de mens nooit reëel is. Zijn erkenning van de feiten is evenmin reëel. Zijn realisme, zijn zich aanpassen aan de feiten kan nimmer gebaseerd zijn op feiten, het is steeds gebaseerd op eigen mening en interpretatie. Mening en interpretatie die komen voort uit de voornoemde verschijnselen: angst en begeerte.

De achtergrond van het menselijk denken is de Goddelijke werkelijkheid. Ongeacht de wijze waarop de mens leeft en denkt, zal hij steeds weer verschijnselen ontmoeten die door hem niet te beheersen zijn, die hij niet kan weg-interpretieren en waarvoor hij evenmin een verklaring kan geven waardoor zij geheel in het kader van zijn eigen leven, levensbeschouwing, opinie, bevooroordeeldheid, enz., zouden passen.

Dan zal de mens genoopt worden zijn eigen innerlijke wereld of denkwereld te handhaven en een groot gedeelte van de verschijnselen die in deze kosmische of goddelijke werkelijkheid optreden te verloochenen, niet te zien, te verwerpen. Een Goddelijke werkelijkheid kan verder nooit vastgelegd zijn in boeken, elke schrijver interpreteert. Zij kan nooit zijn vastgelegd door ervaring van anderen, de mens interpreteert ze op zijn wijze, en zij kan nooit gebonden zijn aan enigerlei abstracte wet of regel. De mens, die de werkelijkheid zoals deze rond hem bestaat ontwijkt, of

door een zekere vrees ook misschien erdoor bezeten is, zal voor zichzelf trachten steeds weer alles ter zijde te schuiven, weg te verklaren wat niet binnen zijn eigen denkbeelden past.

In deze dagen ontstaan nu zeer grote, voor sommigen bijna fatale spanningen, die vreemd genoeg niets te maken hebben met een wereldondergang, maar die wel degelijk te maken hebben met de gedachtewereld van de mens. Want wanneer zijn denken onjuist is en er tussen hem en de Goddelijke werkelijkheid een relatie bestaat, komt het verschil steeds sneller tot uiting. Hoe sneller de verschillen tot uiting komen, hoe sneller de mens zich zou moeten heroriënteren. Hij weigert deze heroriëntatie en kan vluchten in de waan, kan vluchten in een verwerping, hij kan verder ondergaan door een willekeurige kracht boven zich te erkennen als originator van deze gebeurtenissen en invloeden en gelijktijdig stellen dat deze God, want zo noemt hij deze kracht dan, voor hem persoonlijk een goede God is, die hem uiteindelijk voor al het beleefde zal belonen.

Het is duidelijk dat een dergelijke God nooit een ware God kan zijn. Een God die beantwoordt aan het denkbeeld van de mens is een menselijk denkbeeld, kan nooit alomvattend zijn, kan nooit andere machten bezitten dan die welke een mens zich kan voorstellen. Een omschreven godheid, die gebruikt wordt als verklaring voor verschijnselen in de wereld is per sé al niet werkelijk, niet reëel.

Blijft ons de vraag of er een God is.

Ik geloof inderdaad in een God, en wel omdat in de kosmische of Goddelijke werkelijkheid een groot aantal vaste lijnen en wetten te erkennen zijn die mijns inziens niet het resultaat kunnen zijn van een willekeurig gebeuren of een toevallige structuur. Daarvoor zijn zij te consequent, omvatten zij te veel verschillende levensgebieden.

Maar wanneer ik die God aanneem en ik wil Hem definiëren anders dan door Zijn kenbare uitingen, dan zal ik aan die God onder kunnen gaan. Ik zeg dit met nadruk. Een God die zich niet manifesteert is waarschijnlijk een chimaera, een hersenschim. Een God die zich manifesteert, die zich openbaart en wel op een kenbare, niet met de menselijke natuur strokende wijze, (dit hoort erbij), kan echter erkend worden als een kracht die wij God noemen, zonder daaraan ooit enigerlei eigenschap of reeksen van eigenschappen toe te kennen, anders dan deze die voor ons zelf noodzakelijk zijn om met deze Kracht en de daaruit voortkomende verschijnselen werkzaam te zijn.

Nu komt er een grote vraag, - te minste, indien we het menselijk denken verder willen ontleden, - namelijk wat is de drijvende kracht achter een groot gedeelte van de menselijke maatregelen, de menselijke gedachten? Wat is de oorzaak van zijn irrationaliteit in zo menig opzicht? Want de mens handelt vaak onredelijk.

Volgens mijn inzicht, en aan de hand van door velen aan onze zijde gemaakte studies, meen ik daarvoor de volgende verklaring te mogen geven.

Elke mens zoekt naar zelfbehoud. Dit zelfbehoud hoeft niet noodzakelijk een lichamelijk zelfbehoud te zijn. Een innerlijk bewustzijn van continuïteit gaat gepaard met een onzekerheid betreffende de wijze waarop het Ik zal worden voortgezet. De mens heeft nu de keuze tussen het handhaven van zijn stoffelijk wezen, dus lichamelijk zelfbehoud, en de poging om zijn gedachtewereld te behouden, het zogenaamd mentaal zelfbehoud. In beide gevallen zal hij alles aan dit zelfbehoud onderdanig maken en zullen alle acties die hij volbrengt, ook de meest onzelfzuchtige, met dit denkbeeld in verband staan, zodra zij berusten op een redelijke grondslag. Indien een mens alleen redelijk zou kunnen leven en denken, zou hij krachtens het voorgaande, zijn eigen mogelijkheden en bereikingen voortdurend beperken. Gelijktijdig zou hij er toe komen zichzelf voortdurend meer te zien als de vijand van alle anderen en deze vijandschap slechts niet tot uiting te brengen daar waar hij tijdelijk steun ondervindt. Wij kennen dergelijke types op aarde, die wij dan vaak opportunisten noemen.

Toch zullen veel mensen een andere tendens vertonen. Maar deze komt voort uit het gevoelsleven. Is dit gevoelsleven echter betrouwbaar? Kan dit worden gezien als een deel van de achtergrond van het denken?

Allereerst kennen wij een groot gedeelte van het denken, waarbij impulsen die van buiten ontvangen worden niet de cortex passeren, maar waarbij de mens onmiddellijk reageert met zijn klierstelsel door secreties. Dit zijn wat men instincten noemt. De mens omschrijft het vaak als gevoelens, ofschoon deze gevoelens zeker niet op een volledig emotioneel vlak liggen, voor zover dit het denken betreft. Zeer eenvoudig gesteld kan ik dus het volgende verklaren. In de loop van de ontwikkeling van de mensheid, rekening houdend met de voortdurende veranderingen van

zijn omgevingen en zijn zeer snelle aanpassing daaraan, heeft hij lichamelijk mogelijkheden ontwikkeld om snel op elke wijziging van omstandigheden te leren reageren en daarbij het stoffelijke of dierlijke zelfbehoud voortdurend als hoofddoel te stellen. Elke instinctieve reactie gaat daarom gepaard met het begrip zelfbehoud en dit over het algemeen in de meest stoffelijke zin. Hieronder vallen bepaalde aspecten van de seksualiteit, vooral als het gaat om de voortzetting van het eigen leven, de continuïteit van eigen bestaan in het kind.

Daarnaast echter blijken een reeks gevoelswaarden aanwezig te zijn die vanuit het menselijk instinct niet verklaarbaar zijn. Ze zijn irreëel omdat zij het zelfbehoud kunnen benadelen, omdat zij de zekerheid voor het Ik, iets wat toch een van de voornaamste factoren binnen het begeerteleven is, in gevaar brengen. Ik zou er u enkele willen opnoemen: een naastenliefde op humane overwegingen gebaseerd, een zich dienstbaar maken aan stellingen en begrippen die niets te maken hebben, noch met eigen angsten, noch met eigen zekerheid, en het vermogen om anderen te begrijpen en angsten zowel als begeerten tijdelijk voor die andere te vergeten. Ook dit kan dus niet redelijk worden verklaard. Het is emotioneel. En nu kan men zeggen dat dit deel uitmaakt van het mens-zijn. Maar heel de geschiedenis van de mensheid spreekt dit tegen.

Dan mogen wij, naar ik meen, hier stellen dat geestelijke, althans bovenredelijke factoren ingrijpen op het ogenblik dat de mens tracht zijn denken en wezen aan te passen aan zijn innerlijke behoeften, die niet meer gebaseerd zijn op denkbeelden alleen.

Daaruit kunnen we besluiten:

1. Alles wat een mens denkt is gebonden aan zijn redelijke vermogens. Daar waar in hem innerlijke waarden optreden vanuit het bovenredelijk vlak, of wel instinctieve waarden uit het beneden de rede gelegen vlak van bewustzijn, zal hij dat altijd trachten te verklaren in termen van eigen denken en levensbeschouwing.
2. Gezien het feit dat de mens vele zaken vreest en daardoor veel zaken voor zijn redelijk denken en bewustzijn uitsluit, hen niet aanvaardbaar achtend of ze verdringend, dus terug dringend in het onderbewustzijn, zal hij daarbij bepaalde hiaten in de ontwikkeling van de wereld, in de ontwikkeling van zijn eigen wezen, gebeurtenissen buiten hem en impressies die uit de wereld ontvangen werden, doen ontstaan.
3. De onvolledige wereld waarin de mens leeft vervreemdt hem van de werkelijkheid. Elke poging om zijn onvolledige gedachtewereld aan te passen aan de bestaande en reële achtergrond, namelijk de Goddelijke werkelijkheid, voert hem verder af van deze werkelijkheid. Dit omdat nimmer een deel als vervanging kan optreden van het geheel, waar het geheel zich in herkenbare feiten voortdurend manifesteert.

Dan stel ik verder: Indien het menselijk denken niet beperkt wordt door een automatisch verwerpen van delen van waarneming, indien het niet meer geschaad wordt door het wegvallen van bepaalde impressies en het verdringen van het beseffen omtrent bepaalde mogelijkheden, zal de mens een wereldbeeld in zich kunnen bevatten dat, zover het dus reikt, gedekt wordt door de kosmische werkelijkheid. In dit geval zullen alle feiten en alle omstandigheden direct beantwoorden aan wat in hem leeft.

Omgekeerd zal het voor hemzelf mogelijk zijn, zelfs aan de hand van de rede, het merendeel van de gebeurtenissen, ook deze die normaliter buiten zijn eigen beschikking en mogelijkheden liggen, te voorzien en zelfs misschien te beïnvloeden, of zijn eigen plaats in ruimte en tijd, ten opzichte daarvan te wijzigen. Dit klinkt allemaal buitengewoon ingewikkeld, dat ben ik met u eens, maar het is uitermate belangrijk.

Wanneer mijn bewustzijn en mijn denken conform de achtergrond is, bevestigt de kosmische werkelijkheid, de Goddelijke realiteit, mijn wezen en mijn leven met feiten en krachten die ik zelf onderga.

Steeds weer zal de juistheid van mijn leven bevestigd worden, niet door middel van interpretatie maar door middel van stoffelijk kenbare feiten, die vanuit mijn denken alleen nimmer beïnvloed konden worden.

Wil ik, verder, alles waarnemen wat rond mij is en sluit ik mij niet af, dan zal voor mij een wereldbeeld ontstaan dat sterk afwijkt van het algemeen aanvaarde. Want elke maatschappij tracht zichzelf te handhaven. Om dit te bereiken schoolt zij het denken van haar leden vanaf de eerste levensjaren zodanig dat zij blind worden voor bepaalde gebeurtenissen, werkingen en verschijnselen. Wanneer zij worden opgemerkt worden zij als fantasie of als onredelijk terzijde geschoven. Is dit het geval, dan ken men ze nuchter weg negeren, ook wanneer ze werkelijk

bestaan. De verschijnselen daaruit voortkomend worden dan eveneens weg verklaard of zelfs ontkend.

Vanuit deze achtergrond, die voor het menselijk denken nu eenmaal bestaat, en de ontleding van het menselijk denken, die we hier kort en misschien wat oppervlakkig geschetst hebben, trachten wij nu te komen tot een meer praktische beschouwing.

Ik stel dan allereerst dat, wanneer men uitgaat van de feiten zoals zij zich voortdurend manifesteren, zich daarbij onthoudend van menselijke interpretaties, zal men vaste patronen, dus vaste regels kunnen ontdekken. Het toeschrijven van deze vaste regels aan een of andere invloed kan rationalisatie zijn. Wij hoeven dit niet te doen. Voor onszelf is het vaak gemakkelijker indien wij dit voorlopig wel doen. Hierdoor zullen wij dus voor onszelf een harmonie scheppen, een mogelijkheid tot beseffen die uitgaat van de Goddelijke werkelijkheid in zijn geheel en niet meer vanuit een menselijke gedachtewereld met zijn beperkingen en hiaten. Daarin kunnen nooit menselijke wetten of regels belangrijk of geldend zijn. Bijvoorbeeld, een verkeersregel kan goed zijn als onderdeel van de menselijke gemeenschap, maar bij het optreden van feiten uit de werkelijkheid, zoals rampen, moeten zij terzijde worden geschoven en door buigzame, gemakkelijk aan te passen regels worden vervangen.

Soepelheid in het gebruik van alle door de mensheid en in de mensheid bestaande regels zal dus noodzakelijk zijn, tenzij deze regels onmiddellijk door de feiten en bij voortdoring bevestigd worden.

Op de tweede plaats. Elke scheiding die ik als mens optrek tussen mijzelf en de anderen, ongeacht om welke reden, (geloof, ras, nationaliteit of iets anders) is een uit mij voort-gekomen begrenzing. Zij zal het mij onmogelijk maken de werkelijkheid betreffende de andere te beseffen. Ze maakt het mij eveneens onmogelijk om mijn eigen verhouding ten opzichte van anderen op een reële wijze te regelen.

Zo moet ik uitgaan van het besef van een zo groot mogelijke gelijkheid van alle dingen. Ik kan dit slechts doen door te stellen dat zij allen gelijkelijk deel zijn van eenzelfde werkelijkheid, dat zij allen onderworpen zijn aan dezelfde regels en wetten, en dat het werkelijk belangrijke, voor hen zowel als voor mij, gelegen moet zijn in dezelfde ontwikkeling of dezelfde waarden.

Hierbij komt de vraag naar de angst sterk op de voorgrond. Want elk mens heeft de behoefte om de meerdere van de ander te zijn. Sommigen doen dit door wat u bluf kunt noemen, anderen door zich macht of rijkdom te verwerven. Weer anderen doen het door zichzelf slimmer te achten dan anderen. Men denkt wel eens dat dit te maken heeft met sociale gedragspatronen. Men zegt bijvoorbeeld dat iemand asociaal is wanneer hij zich niet houdt aan de in de sociëteit (maatschappij; Red.) gangbare regels, dat hij amoreel is als hij zich niet houdt aan de gangbare morele stellingen. Dit is natuurlijk niet juist. De mens is enkel asociaal indien zijn handelingen niet alleen de stellingen van de gemeenschap, maar de gemeenschap zelf aantasten. Een mens is alleen amoreel wanneer hij niet over enigerlei eigen moraliteit beschikt. Anders kan dit ten hoogste gesteld worden ten overstaan van het algemeen geldende, maar nimmer als een volledige waarde.

Zo kunnen wij nimmer een oordeel vellen over anderen. Laat ons dat goed begrijpen. Wij kunnen wel trachten in anderen, zowel als in onszelf, de uitwerking van dezelfde wetten en functies te zien. Hoe meer wij een besef krijgen voor de gelijkheid van waarden binnen alle dingen, hoe gemakkelijker wij anderen zullen begrijpen, hoe gemakkelijker wij ook onze eigen beperkingen terzijde kunnen laten en komen tot het aanvaarden van de werkelijke achtergrond, dus de kosmische werkelijkheid.

Deze stelling is al vaak herhaald, maar ik heb ze hier dus nogmaals een basis gegeven:

HEB UW NAASTE LIEF.

Handel steeds naar uw beste inzicht en weten, en nimmer volgens de mening van anderen.

Verwerp niets omdat het niet erkend wordt en ga altijd uit van het standpunt dat alleen eigen ervaring en dit bij herhaling, bevestigend kan zijn voor de stellingen die anderen verkondigen.

Ga uit van het standpunt dat u elk mens kunt vertrouwen, maar dat u geen enkel mens kunt vertrouwen als gelijkblijvend en gelijkzijdende in opvattingen, dan wel, wat dus ook mogelijk is, in waardering van bezitswaarde en dergelijke.

Ga nimmer uit van bezit als zodanig. Bezit heeft geen waarde. Het bezit dat de mens in zich en rond zich verzamelt, dient alleen als middel tot contact met, en hand-having in de wereld waarin hij leeft. Het is te allen tijde te vervangen door andere waarden die een gelijke werking kunnen hebben.

Houdt u aan alle wetten, zover noodzakelijk, maar voor uzelf zult u deze wetten nooit als bepalend mogen zien.

Verwerp de mening van elke andere mens totdat deze mening zichzelf voor u als volledig juist heeft bewezen, maar wees eveneens bereid op een dergelijke mening als werkhypothese, dus als middel tot onderzoek, te gebruiken.

En nu kom ik bij de Geest terecht, die hiermee toch ook verbonden is en die een zeer grote rol kan spelen.

De Geest leeft, evenals de mens, in een wereld die door haar eigen bewustzijn bepaald wordt. De grenzen die daarin bestaan zijn de grenzen van de gedachte. Ook hier zijn angst en begeerte de twee uiterste factoren. De mens die zijn verwachtingen, zijn begeerten omtrent het geestelijk leven baseert op angst, op een bestaan van het schrikwekkende, zal altijd dit schrikwekkende voor zichzelf tot werkelijkheid maken. De mens die alleen het goede wil zien en in en voor zich alleen de grootste en meest volmaakte heerlijkheid verwacht, zal eveneens te kort schieten. Zijn beeld van volmaaktheid zal nimmer volledig identiek zijn met de kosmische werkelijkheid, die hij volgens zijn bewustzijn kan aanvaarden.

Ga uit van het standpunt dat alle leven in de Geest en in de sferen een ongeveer gelijke inhoud heeft als het menselijk leven.

Stel voor uzelf dat alle, niet op stoffelijke instincten gebaseerde bindingen die op aarde bestaan, in de Geest zullen bestaan.

Vertrouw op de goedheid, die ook in de mens op aarde tot uiting komt als een deel van het geestelijke werken en leven.

Laat u nimmer verleiden om een vaste stelling over het hiernamaals zo maar aan te nemen. Elke te vaste en te gevormde stelling is namelijk de aanleiding tot de vorming van wat ik zou willen noemen een geloof of een mythe. Geloof en mythe zijn beide zeer nadelig voor de mens, omdat ze geneigd zijn een zo groot mogelijke invloed over een zo groot mogelijke menigte te zoeken.

Dit betekent dat een vereenvoudiging van de werkelijke leerstellingen en feiten en op de duur een vertroebeling daarvan, om het geheel aanvaardbaar te maken voor de massa, noodzakelijk is.

Als u meent dat dit niet strookt met de bestaande werkelijkheid, zo wil ik u wijzen op het feit dat geen enkel geloof als godsdienst door zijn oorspronkelijke verkondiger is gesticht. De Christenen danken als religie hun bestaan aan Paulus. Voor de Islam zijn vooral de strijd om de gedachteswisselingen tussen Ali, Hoessein en Beni (Arabisch voor zonen: Red.), naar ik meen, belangrijk geweest. In het Boeddhisme ontstaat pas een religieuze drang ongeveer 1209 jaar nadat de Gautama Boeddha was overleden. U zult deze punten misschien kennen.

De werkelijke leer is nooit een godsdienst. En waarom niet? Omdat elke werkelijke leer, die mede geestelijke elementen bevat of bevatten wil, gebaseerd moet zijn op een uitermate soepele toepassing van een bepaalde leefregel die metterdaad verwerkelijk moet worden. Iets anders heeft daar niets mee te maken.

Een raad die ik u verder wil geven. Besef dat veel boeken, in de oudheid, geschreven zijn door mensen die een bijbedoeling hadden. Zij wensten bepaalde sleutels, bepaalde geheimen en ideeën daarin zodanig te verbergen, zodat ze altijd toegankelijk zouden zijn en gelijktijdig voor leken niet kenbaar. Waar deze gedachtegangen en de wijze waarop ze verborgen waren, uit de tijdsomstandigheden en de dan heersende mentaliteit zijn voortgekomen, is het voor u zeer moeilijk, zonder daarvoor passende handleiding, ooit iets van deze waarheden terug te vinden.

Slechts diegenen die de mentaliteit van die tijd geheel terug kunnen vinden, zijn misschien in staat de juiste betekenis van vele uitspraken te erkennen.

Baseert u zich daarom altijd op het heden. Beschouw al wat u wordt gezegd als een mogelijke handleiding. Ga uit van de innerlijke bevestiging van de dingen.

Nu blijft mij nog te spreken over het verschijnsel van de harmonie.

Harmonie, of samenklank, als eenklank, is hoofdzakelijk muzikaal gekend. Wij mogen aannemen dat in een harmonisch verschijnsel dat niet door een aantal musici bijvoorbeeld wordt opgewekt, de sterkst klinkende toon bepalend zal zijn voor de bijkomende harmonieën. Zij bepaalt dus wat meetrilt.

Op deze wijze zou kunnen worden gezegd dat de sterkste factoren in het menselijk denken en het menselijk leven de sterkste harmonieën zullen opwekken, niet alleen in de mensheid maar ook in de verschijnselen die wij de Goddelijke werkelijkheid hebben genoemd. De sterkste factor is bepalend. Maar ze kan dit alleen zijn zolang er iets is om te ontvangen. Op het ogenblik dat er een werking is in de kosmos, en reëel bestaat, en de mens weigert deze te erkennen, is het net alsof in het klavier een snaar ontbreekt. Deze snaar is er niet en kan dus niet meetrillen. Is de snaar aanwezig maar niet juist gespannen, dan zal het harmonisch effect kleiner zijn. Hoe juister de afstemming van een enkele snaar, hoe juister en sterker de weerkaatsing van de oorspronkelijke toon, maar dan in de eigen toonaard, zal plaatsvinden.

Dan mogen wij dus stellen dat al wat in ons aanwezig is en op enigerlei wijze harmonisch is met de bestaande werkelijkheid, in ons een bepaalde trilling doet ontstaan. Deze trilling wordt vertaald als gevoel, emotie en gedachte. De gedachte is over het algemeen een rationalisatieproces, maar kan soms een directe uiting zijn, namelijk op het ogenblik dat de redelijke impulsen en beheersing van de mens, (aanpassing van het denken aan zijn eigen wereldbeeld met angst, begeerte), zelf ophouden. Dit kan geschieden in toestanden van trance, van bewusteloosheid, onder narcose; het kan ook geschieden in toestanden van grote opwinding of van absolute passiviteit.

Ons denken en gedachteleven moet altijd een zo gesloten mogelijk geheel zijn, met zo weinig mogelijk strijdigheden die het eigen bewustzijn beheersen, en een zo gering mogelijke ontkenning van feiten en verschijnselen.

Dit alles lijkt mij een noodzakelijke basis waar men kan van uitgaan. Want kan een mens, hetzij in het spiritisme, in het geloof, in de politiek, de economie, om het even welk deel van het menselijk leven en denken, ooit juist reageren indien hij niet beseft wat in zijn eigen gedachtewereld bepalend is? Wij kunnen niet beletten dat wij interpreteren. Dit is voor de mens, en ook voor de geest, in vele sferen, nu eenmaal een noodzaak. Zonder dit kan hij niet leven. Maar alleen al het besef dat hij interpreteert maakt het hem mogelijk om de strijdige verschijnselen te aanvaarden en binnen zijn bewustzijn op te nemen, in plaats van ze uit te sluiten of, indien zij niet te verwerpen zijn, er aan ten onder te gaan.

Er zijn veel gevallen gekend van mensen die waanzinnig werden, alleen omdat iets volledig tegen hun eigen voorstelling indruiste en toch een feitelijkheid bleek te zijn. Soms is dit stuitend, dan spreekt men van shocktoestand, soms is er sprake van een blijvende krankzinnigheid, soms is er sprake van dood.

Laten we beseffen dat zolang wij weten dat wij interpreteren, wij ook in staat zijn om alles wat niet ligt binnen ons normaal levenskader, dit te verwerken en desnoods te aanvaarden. Wij kunnen leven met alle dingen zolang het ons mogelijk is deze te aanvaarden. Aanvaarden kunnen wij slechts indien wij de beperking van onze eigen gedachtewereld beseffen.

Wanneer ik denk, voel, wanneer ik geloof, dan is dit een toestand van dit ogenblik. Wat ik nu geloof, dat hoef ik morgen niet meer te geloven, en gisteren heb ik het anders gezien. Wat ik nu voel zal ik misschien nooit meer precies evenzo ervaren, enz. Wij zijn niet gebonden aan wat morgen zal geschieden of wat gisteren gebeurd is. In dit opzicht tekent elke dag zijn eigen waarden. Dit wil zeggen dat onzen eigen oriëntatie op de wereld, op de kosmische werkelijkheid dag na dag moet vernieuwd worden.

Het is echter belangrijk voor ons dat wij als mens of als geest ook blijvende waarden scheppen. Deze blijvende waarden kunnen vaak geschapen worden door een eenmalige aanvaarding van een bepaalde invloed of toestand. Zij kunnen vaak bereikt worden door één maal een bepaalde wet te erkennen. Datgene wat door ons ervaren werd leeft in ons verder. Het kan niet terzijde

worden geschoven, het zal voortdurend, bewust of onbewust, deel blijven uitmaken van het denken, van de gedachteprocessen.

Ik neem aan dat u hier aanwezig bent omdat u geestelijke wijsheid zoekt. Niet omdat u de zekerheid zoekt dat het voor u, wanneer het zover is dat u overgaat, nog wel mee zal vallen. Dit zal toch immers grotendeels van u zelf afhangen.

Wanneer u geestelijke wijsheid zoekt, dan zult u beseffen dat iedere mens voor zichzelf een bepaald geloof nodig heeft. Een geloof echter dat in staat is alle verschijnselen, alle zich voordoende gebeurtenissen, invloeden, in zich te verwerken. Dit geloof kan nooit worden gezien, nooit en te nimmer, als de enige en alomvattende waarheid. Het is alleen het middel waardoor wij ons oriënteren op het voor ons hoogst bereikbare bewustzijn.

En dan komt de vraag of wij in een dergelijk geloof, in een dergelijk besef iets kunnen bereiken. Want al deze dingen hebben weinig zin indien de mens de speelbal blijft van zijn eigen angsten en begeerten, van zijn eigen beperkingen. Zelfs de hoogste harmonie met de allerhoogste kracht heeft geen zin als wij deze niet tot uitdrukking kunnen brengen.

Indien u de kracht van God zelf in u draagt, en u bent nog niet in staat om één zieke te genezen, dan is zij niets waard, dan is ze in feite als niet bestaande.

Laat ons dus stellen dat wij voor ons zelf, wat wij denken en geloven, dag na dag zelf moeten bewijzen en tot werkelijkheid maken.

Wij kunnen ons beroepen op dit geloof, maar nooit in de zekerheid dat het vervullen zal wat wij vragen, maar wel in de zekerheid dat datgene wat van onze vraag werkelijk is, reflex of harmonie buiten ons zal vinden.

Als ik voor mij zelf iets wil vragen van hogere kracht, hoger bewustzijn, hoger weten, dan zal ik dat moeten aanvaarden en in deze aanvaarding zal ik voor mijzelf wel degelijk moeten zeggen: Ik ben en blijf verantwoordelijk, ik moet mijzelf afstemmen, en ik moet mij niet afstemmen door mijn denken maar wel door mijn gevoelswereld op mij in te laten werken, door mijn emoties een uitdrukking te laten geven aan al datgene wat voor mij belangrijk is. Slechts zo kan ik een hogere kracht ondergaan en zelfs dan zal deze kracht in mij alleen volledig op haar eigen wijze uitbaar zijn tot het ogenblik dat in mijn eigen bewustzijn zelfs maar een verwondering over wat geschiedt, optreedt.

Het geloof in deze nieuwe tijd zal voor menigeen moeilijk zijn. Wat God is, volgens het menselijk denken, en wat God doet volgens de menselijke ervaring, is tegenstrijdig. Men kan er zich van af maken door te zeggen: "Dat God alles zijn gang laat gaan, en dat Hij de mens dus een vrije wil heeft gegeven, en het gelijktijdig afkeurt, maar dat is toch dwaasheid. Een God die strijdig is met zichzelf, dat is toch geen God?"

Neen, wij moeten stellen: Het geloof moet de feiten dekken. Alles wat in deze wereld gebeurt, alles wat er geschiedt vanuit de mens, alles wat geschiedt vanuit de Geest, moet uiteindelijk samenvallen in één patroon. De feiten moeten mijn stellingen bevestigen. Mijn stellingen moeten het mij mogelijk maken de feiten te voorzien, te beredeneren en te verklaren. Dit is vanuit een persoonlijk standpunt geformuleerd. Dit zal altijd een interpretatie blijven. Er zal dus altijd een zekere fout blijven, een zekere afwijking, maar dat geeft niet.

Om verder te streven in geestelijk opzicht in deze dagen dient men dan ook voorzichtig te zijn. Deze voorzichtigheid beveel ik u vooral aan wanneer u experimenteert met geestelijke krachten. In de afgelopen tijd was het mogelijk te experimenteren op velerlei manieren. In deze dagen zal het in toenemende mate moeilijk worden om de juiste experimenten te verrichten, want de verschijnselen die in het verleden golden, gelden nu niet meer. Er zijn wijzigingen opgetreden. Alles wat vroeger was, verandert. En dit is een periode van overgang. Tijdelijk kunnen het oude en het nieuwe nog naast elkaar bestaan, maar het oude sterft. Het nieuwe echter neemt aan kracht toe. Het is of het verleden een nacht is die sterft, het heden een dag die langzaam gewekt wordt uit het morgenrood.

Dit te beseffen, ons in te stellen op de nieuwe krachten, op de vernieuwing, de verandering, zelfs indien wij deze niet kunnen beseffen, is noodzakelijk. Deze vernieuwing te aanvaarden en wel zonder verwachtingen van, of vrezen voor de toekomst, maar ons steeds baserend op het heden. Een vrijelijk en vrijwillig ondergaan, een beleven als het ware van de nieuwe tijd is noodzakelijk en het beste middel.

Heeft bidden en dergelijke in deze dagen nog zin? Heeft het nog zin op oude geloofswaarden terug te vallen? Heeft het zin, zoals vroeger, met geliefden in de Geest in verbinding te treden? Zolang u zichzelf niet bedriegt, ja. Maar bidden tot God in deze tijd wil iets anders zeggen dan een

smekeling zijn. Wat een kind door zijn vragen kan verwerven, zal de volwassene door zijn arbeid moeten verkrijgen. De mensheid nadert het ogenblik dat zij door arbeid moet verwerven. Steeds minder wordt haar alleen omwille van het vragen gegeven. De krachten uit de Geest bestaan nog even goed als vroeger. De banden met uw geliefden vanuit de Geest zijn evengoed mogelijk als vroeger, maar van geaardheid zijn ze enigszins veranderd. Zij kunnen niet alleen meer worden uitgedrukt in enkele woorden. Zij zullen eerder een minder kenbaar, maar daardoor voor u gemakkelijker beleefbaar resultaat vormen van een innerlijk ondergaan van invloeden en het erkennen van zekere inwerkingen op het Ik.

Kracht is er altijd. Kracht en energie maken eigenlijk uw wereld tot wat ze is. Kracht en energie kunnen voorkomen in verschillende trillingen.

De krachten die op dit ogenblik optreden zijn een reeks van trillingen die bijzonder aanspreken, juist op dit mentaal gebied van de mens. Dit wil zeggen dat uw eigen denkbeelden en ook uw eigen rationaliteit, vanuit menselijk opzicht, voortdurend in gevaar zijn. Neem daarom nooit besluiten die verder reiken dan morgen. Besluit iets nu, voor het heden te doen, maar verbindt u niet voor lange tijd. Wanneer het enigszins mogelijk is zou ik u willen zeggen: Leef het ogenblik volgens de juiste impulsen van dit ogenblik. De juiste impulsen zijn altijd het intens innerlijk erkennen, innerlijk aanvoelen dat in zich zowel iets moet dragen van de stoffelijke vreugde, als het ware een zeker verdrijven van stoffelijke angsten, en gelijktijdig tot zekere mate een verzadigen van het stoffelijk begeren en het mentale begeren, maar daarbij het gevoel van wijding.

Er moet iets heiligs zijn in al wat u doet.

Laat u in deze dagen vooral niet te neer drukken door al wat rondom u gebeurt. Doe datgene wat u doen moet en wat u doen kunt voor uw medemens volgens uw beste weten. Wijdt hen zo nodig uw gedachten en gebeden indien u dit wilt, maar maakt u zich geen zorgen over datgene wat gebeurt en waarop uzelf geen invloed kunt uitoefenen.

Indien u dit wel doet, zult u in een steeds grotere verwarring terecht komen, omdat er vanuit het beeld dat de wereld u voorschotelt, een voortdurend grotere vervreemding van de kosmische werkelijkheid tot stand wordt gebracht.

Zeg niet tot uzelf dat u in staat bent om alle dingen te begrijpen, maar realiseer u dat u alles wat direct met u in verband staat altijd zult kunnen ondergaan.

Alles wat u op het ogenblik vanuit elke bron, vanuit de Geest, vanuit de stof ontvangt, (onverschillig hoe het zich aan u voordoet), moet op zijn ogenblikkelijke waarde gewaardeerd worden. Het is dus alleen belangrijk voor zover het u iets zegt. U zelf zult moeten streven om uw eigen mogelijkheden uit te breiden, opdat uw wereld u niet met het onvoorziene confronteert, maar de wetten die in feite uw wereld uitmaken voor u innerlijk gekende waarden zijn waardoor u in staat bent uzelf totaal in de kosmische werkelijkheid steeds vrijer te bewegen.

Goedenavond.